

KOLME KOHTALOA

Bagdad, tuo loistelias tarinoiden kaupunki. Sisältää monta salaisuutta ja arvoitusta. Niitä ei etsimällä löytää voi, vain kohtalo ihmeiden luokse pystyy johdattamaan. Tässäkin polttavan kuumassa iltapäivässä oli mystiikkaa ilmassa.

Visiiri Zahr oli lähetetty etsimään kalifi Azizille uutta jalkavaimoa. Kalifi oli kuullut, että kaupunkiin oli saapunut eksoottisista orjistaan ja orjattaristaan kuuluisa orjakauppias Musahar Joitus. Hänen orjattarensa olisivat kuulemma sopivia itse kalifille. Tämän väitteen kuultuaan kalifi oli määrännyt visiirinsä Zahrin hankkimaan itselleen kauneimman naisorjan, mitä löytyi ja jos kalifi olisi tyytyväinen visiirinsä valintaan, hänet palkittaisiin ruhtinaallisesti. Visiiri ei kuitenkaan ollut tyytyväinen rooliinsa, sillä jos hän epäonnistuisi, kalifi mestauttaisi hänet.

Pienen etsiskelyn jälkeen visiiri viimein löysi huutokaupapaikan. Paikalle oli saapunut niin rikkaita kuin köyhiäkin valmiina uhraamaan viimeiset dinaarinsa kauniiden orjien ja orjattarien puolesta.

”Viimeinen naisorja kaupan”, kuulutti näkyvällä paikalla oleva hyväryhtinen mies. Luultavasti Musahar.

”Voi ei, olen myöhässä”, ajatteli visiiri Zahr, mutta nähtyään Musaharin esille tuoman naisorjan hän tiesi, että tämä naisorja olisi juuri sopiva kalifille.

Paikalla olijat huokasivat ihmetyksestä ja osittain kateudesta. Heillä ei olisi varaa näin upeaan orjattareen. Orjattaren iho oli kuin hienolaatuisinta eebenpuuta, hänen silmänsä loistivat kuin smaragdit ja ainoastaan hänen täyteläisten huuliensa näkeminen saisi kenet tahansa rakastumaan. Orjatar oli oikea kuutamonloiste.

”Lähtöhinta on 500 kultarahaa”, Musahar kuulutti.

Monet huokasivat jälleen, mutta eivät pitäneet hintaa yhtään kohtuuttomana, vaikka se oli jonnossut 7000 kultarahaan.

Kilpailevia huutajia oli enää jäljellä kaksi, visiiri Zahr ja alun perin Dagaskosta oleva rikas kauppias Khodza. Hinta nousi edelleen aina 500 kultarahaa kerralla, ja visiiri Zahr pelkäsi varojensa loppuvan. Siksi hän sanoi Khodzalle: ”Jos vielä kerrankin nostat hintaa, niin minä vien sinut kalifin eteen ja ristiinnaulitsen sinut ja kymmenen lähintä sukulaistasi.”

Khodza harkitsi hetken ”tarjousta” ja päätti luopua naisesta, sillä Khodza oli kuullut, että julmalla visiiri Zahrilla oli tapana viedä tahtonsa läpi. Viime viikollakin Zahr oli mestauttanut pojan, joka oli varastanut häneltä omenan.

Zahr korotti vielä 500 kultarahalla ja niin loppuhinnaksi tuli 10000 kultarahaa. Musahar lunasti maksun ja kertoi orjattaren nimeksi Aziza. Visiiri ajatteli, että kohtalolla oli sormensa pelissä, sillä orjattaren nimi muistutti läheisesti kalifin nimeä Aziz.

Kun visiiri vei Azizan kalifin eteen, kalifi rakastui suin päin. Hän kutsui paikalle kadin ja todistajat hetkeäkään aikailematta. Visiirin kalifi palkitsi ruhtinaallisesti arkullisella korukiviä. Samana kuutamoyöinä vietettiin juhlat kalifin ja Azizan kunniaksi. Kaikki vaikuttivat onnellisilta, erityisesti visiiri, joka leikki saamiensa korukivien kanssa.

Yön tultua kalifi vei Azizan huoneensa puolelle. Hän asettui sängylle, Aziza hieman kauemmaksi huoneessa olevan luutun viereen. Kalifi pyysi Azizaa soittamaan jotain ja niin Aziza näppäili muutaman haikean sulosoinnun luutulla. Se sai kalifin tunteet Azizaa kohti kasvamaan ja siksi hän pyysi Azizaa vierelleen. Häyö vietettiin toisiaan syleillen kunnes kalifi nukahti.

Kalifi sattui aamuyöstä heräämään ja huomasi Azizan olevan poissa. Hän ei kuitenkaan hätäntynyt, vaan jäi odottamaan Azizaa. Pian kalifi kuitenkin nukahti väsymykseensä.

Aamun tultua, kun kalifi heräsi, hän näki vieressään Azizan, joka oli hereillä ja hymyili makeasti. ”Nukuitko hyvin kulta?” Aziza kysyi.

Kalifi ei heti vastannut, vaan mietti, miten hän esittäisi mieltään vaivaavan kysymyksen, mutta antoi asian olla ja vastasi Azizan toivotukseen.

Yöt ja aamut tulivat ja menivät, eikä Aziza ollut kalifin herättyä koskaan ollut poissa, ei yöllä eikä aamulla. Vähitellen kalifi alkoikin luottaa Azizaan täysin ja vietti jokaisen yön hänen kanssaan. Se lisäsi huomattavasti kalifin päävaimo Zubaiden mustasukkaisuutta. Zubaide oli vihaisempi kuin yleensä ja hän kertoili keksittyjä juoruja Azizasta, mutta kalifi ei niihin uskonut. Zubaide olisi myös halunnut myrkyttää Azizan, ellei hän olisi tiennyt, että jos hän sen tekisi, kalifi järjestäisi hänelle tuskaisen kuoleman.

Viime kuutamoyöstä oli jo kulunut 40 päivää, ja usein sellaiset yöt sisälsivät tavattoman paljon mystiikkaa ja salaperäisyyttä, eikä tämäkään yö ollut poikkeus. Aziza oli jälleen viettämässä iltaa kalifin kanssa ja hyväili häntä siihen saakka, kunnes kalifi vaipui uneen. Silloin Aziza nousi ylös sängystä ja katsoi ikkunasta ulos. Hän näki kirkkaan valkoisen kuun, mikä nosti hänen aidot tunteensa esiin. Aziza pukeutui ja poistui makuuhuoneesta jättäen kalifin nukkumaan. Kalifi heräsi kuitenkin pian Azizan lähdön jälkeen ja hänen mieleensä nousi kaikki Zubaiden kertomat kauheat juorut Azizasta. Kalifi ei kuitenkaan antanut niille ylivaltaa, vaan jäi odottamaan Azizan paluuta. Aziza ei kuitenkaan palannut ihan piakkoin, joten kalifi väsyi odottamaan ja nukahti.

Kun aamu tuli, kalifi löysi vierestään Azizan, joka hymysuin kysyi kalifilta: ”Nukuitko hyvin kulta?”

Kalifi yritti hillitä itsensä, muttei onnistunut siinä. ”Missä olit koko yön?” kalifi kysyi painokkaasti syyttäen, mutta sai jätettyä rumimmat ilmaukset pois kysymyksestään.

”Kulta, mitä tarkoitat? Kävin virkistäytymässä ja tiedäthän sen, että meillä naisilla kuluu siihen huomattavan paljon aikaa?” Aziza vastasi hempeällä äänellä.

Tämä selitys tyydytti kalifia ja hän sulki Azizan syleilyynsä.

Kului taas monta yötä, kunnes seuraava täysikuu oli ilmestynyt taivaalle. Sinä yönä kohtalo tulisi määräämään kahden miehen ja naisen elämästä. Aziza nousi sängystä ja pukeutui nopeasti. Hän varmisti, että kalifi oli sikeässä unessa ja siltä näyttikin. Kalifi kuitenkin oli hereillä ja nousi ylös heti sen perään, kun Aziza oli poistunut huoneesta. Kalifi pukeutui nopeasti hopean kirjavaan pukuunsa ja seurasi Azizaa Bagdadin pimeille kaduille. Kalifi piti tietyn etäisyyden Azizasta, ettei Aziza näkisi häntä.

Vähän aikaa seurattuaan Aziza pysähtyi erään talon luokse ja koputti ovea kolmesti. Joku mies tuli avaamaan oven ja päästi Azizan sisään. Kalifin sydän alkoi pomppoilla, mutta hän kuitenkin eteni rauhassa oven luokse kuuntelemaan, mistä Aziza ja mies puhuivat.

”Aziza! Mitä teet täällä?” mies kysyi ihmeissään.

”Oi rakas Khodza!” Aziza huudahti. ”Olen etsinyt sinua kaikkina näinä kuluneina kuutamoöinä. Täysikuu on tuonut mieleeni täydellisen kauneutesi, enkä ole voinut vastustaa kiusausta. Ai, olen niin onnellinen, kun viimein löysin sinut.”

”Minäkin rakastan sinua, mutta en voi sinua saada. Kuulut kalifille etkä siksi voi kuulua minulle.”

”Mutta kun tuo ei ole totta. Minunhan pitäisi kuulua sinulle. Sinähän olisit maksanut minusta enemmän kuin visiiri, mutta hän kiristi sinua ja sukuasi. Sitä paitsi en minä vanhasta kalifista välitä. Sinuun olen rakastunut.”, Aziza sanoo ja hyppää Khodzan syliin suutelemaan häntä.

Se on kalifille liikaa, ja hän murtaa Khodzan talon oven. Khodza ja hänen sylissään oleva Aziza pelästyvät ääntä. Aziza pomppaa pois Khodzan sylistä ja katsoo kalifia.

”Kulta, mitä sinä täällä teet?” Aziza kysyy pelästyneenä.

Kalifi ei vastaa, eikä hänen tarvitsekaan. Hänen silmissään leiskuu polttava tuli, mikä kertoo enemmän kuin tuhat sanaa. Kalifi nappaa vyöllään olevan sapelin ja iskee sen suoraan Azizan sydämeen.

”Hyvästi rakas”, Aziza saa sanottua Khodzalle viimeisillä voimillaan.

Seuraavaksi kalifi katsoo Khodzaa pitäen veristä sapeliansa kädessään. Khodza katsoo takaisin pelokas ilme kasvoillaan. Kalifi ei kuitenkaan aio lyödä Khodzaa, sillä kuka mies voisi nyt vastustaa sellaista kaunotarta kuin Aziza? Sen sijaan, seuraavana päivänä, kalifi upottaa sapelinsa terän visiiriin, joka oli loppujen lopuksi valinnut kalifille huonon naisorjan. Khodzallekin kuolema

olisi ollut parempi vaihtoehto, sillä hän kuoli parin päivän päästä suuriin sydänsuruihin. Niistä myös kalifi Aziz kärsi koko loppuelämänsä ajan.